Hayallerim Ve Gerçeklerim 10

— *AyselAKSÜMER* · 01 Kasım 2011

Serdar adım adım odaya doğru yaklaşıyordu. Ortada; yaralı, sevdalı, sancılı kalpler vardı ve bu enkazı kim kaldıracaktı bilmiyordum. Zaten son zamanlarda bana patlayan kabaklardan sonra kabak yemeğinden bile tiksinir olmuştum.

Serdar'a duyduğum kızgınlığın yarısı bugünden itibaren artık Esin'indi. Öfkem ciddi ciddi eşitlenmişti ama ne yazık ki bende bir gram bile hafifleme yoktu. Bu nasıl bir dengeydi anlayamıyordum. Öfkeyi yaymanın ruha bir faydası olmadığını anlamıştım.

Kapıdan içeri girerken Birol Bey, her zamanki gibi Serdar'a geçiş üstünlüğü tanımıştı. Esin'in Serdar'ın görüş alanına girişi ile çıkışı göz açıp kapama süresi kadar kısa olmuştu.

Elini kızgın bir sobaya değdirdikten sonra hızla çeken çocuk misali Serdar, bakışlarını hemen bana doğru çevirdi ve "Önemli bir şey yoktur umarım? Arayan soran var mı?" diye sordu. Esin'i işaret ederek "Daha ne olsun" demek geldi içimden ama uslu bir memur olup "hayır" dedim başımı iki yana sallayarak.

Yolları güzellikle ayrılmamış kişilerin yıllar sonra bir araya gelişi hiç de muhteşem olmuyordu. Herkesin yüzünde farklı bir mevsim vardı. Ben; güneşte kızarmış domatese benzeyen yanaklarımla yaz, bembeyaz yüzünde buz gibi hava estiren Serdar; kış, sararmış benzinde umut çiçekleri yeşerten Esin'de ise bahar havası esiyordu.

Serdar'ın, işindeki profesyonelliği özeline de başarıyla taşıdığı tartışmasız meydandaydı. Eski sevgilisine, hayatında ilk kez gördüğü bir insan kadar mesafeli nasıl durabiliyordu ki. Cevabını bulmakta zorluk çekiyordum.

Esin'in ayaklarının altından zemin kayıyormuş gibiydi. Yaprak gibi titriyordu. Zaten çok fazla ayaklarının üzerinde duramadı ve koltuğa adeta yıkıldı.

Serdar, Birol Bey'le birlikte konuşa konuşa odasına girdi. Ben derin bir nefes alıp yerime oturmak üzereydim ki Birol Beyin "Gözde eline ajandanı al ve derhal yanımıza gel!" diyen sesini işittim. İlk kez Serdar'ın odasına girerken yüzüm gülmese dahi içim gülüyordu. Vakit kaybetmeden içeriye girdim. Birol Bey ve Serdar'ın karşılıklı görüş alışverişiyle kaleme aldıkları yazıya son noktayı koymalarına kadar içeride bekledim. Aklım sürekli Esin'deydi. "İnşallah oturmaktan sıkılıp gitmiştir" diyordum dudak kıvırarak. Yazısına son noktayı koyan Birol Bey'in elindeki kağıdı "bunu hemen yaz getir" diye bana uzatmasıyla dışarı çıkmam bir olmuştu. Esin'i odada görmeyince derin bir nefes aldım. Şükür nahoş bir şey yaşanmamıştı en azından şimdilik. Bilgisayarın başına geçip yazıyı yazmaya başlamıştım. Son noktayı

koyar koymaz da içeriye götürdüm.

Odadan çıkarken Serdar, gözlerimin içine bakarak "Elindeki işi tamamla, çıktığımda bitmiş olsun" dedi. "Neyi?" diye sormadım bile çünkü ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım.

"Zaten bitti"

Aramızda geçen şifreli konuşmayı işe yoran Birol Bey kafasını kaldırdı ve duvara baktı.

"Aman Allah'ım saat ne zaman 12.00 oldu. Serdar hadi yemeğe gidelim" dedi kolundan tutarak.

Serdar özel bir işi olduğunu bahane ederek Birol'u nazikçe reddetti. Karşılıklı afiyet olsun dileklerinden sonra ikimiz başbaşa kalmıştık.

Serdar, kapıyı kapatmadan önce Esin'in gidip gitmediğinden emin olmak istercesine tekrar sağına soluna bakındı. Hızını alamayıp koridora çıktı ve geri geldi.

"Sen haddini aşıyorsun! Sana geçmişi anma diyorum sen geçmişimi kaldırıp buraya getiriyorsun. Senin niyetin ne açık açık söyle! Eceline mi susadın!"

"Ben getirmedim! Geleceğinden yemin ederim haberim yoktu! Üstelik ona kesinlikle iş yerime gelme demiştim! Ayrıca bana bu şekilde bağırmaya da hakkınız yok!

İki gözüm iki çeşme Serdar'ın odasından çıktım. Çantamı alıp bir an önce kendimi sokağa atmak istiyordum. Serdar bana sesleniyordu yine. Gözlerimi sildim ve içeriye girdim.

"Ben öğleden sonra toplantıda olacağım. Akşama doğru gelirim. Unutuyordum söylemeyi! İçeride üzerinde çalıştığımız bir dosya vardı. Kilit altına al! Sakın açıkta kalmasın! Soranlara akşama doğru gelecek dersin."

Serdar çıktıktan sonra dediğini yaptım ve dosyayı kaldırdıktan sonra kapıyı da kilitleyerek dışarı çıktım. "İyi ki öğle tatili var" diye düşündüm. Pek çok kişinin sıklıkla dile getirdiği gibi "Kendimle yalnız kalmaya o kadar ihtiyacım var ki!" diyemiyordum ben. Çünkü uzun zamandır zaten kendimle başbaşaydım. Hem de sıkılacak kadar. İyi ki beni sabırla dinleyen bir sırdaşım vardı. Evdeki tek dostum günlüğüme kavuşmaya yarım gün kalmıştı.

Tek kişilik yalnızlığıma karşı kalabalığı karşıma almış gibi adımlıyordum kaldırım taşlarını. Yalnızlık ordusunun yenilgilerle nam salmış komutanıydım sanki. Omzuma çarpanlar, ayağıma basanlar, caddeyi bana dar edenlerden bir an önce kurtulup tenha bir yere gidip oturmak istiyordum. Ama bu mümkün

müydü hele öğle tatilinde. İnsan akıyordu caddeye ve ben de aralarında nereye gideceğimi bilemeden sürükleniyordum tıpkı bir yaprak gibi.

DEVAM EDECEK

Aysel AKSÜMER